

*Επελάδα (2016):
- ανα 2 μέρες 1 καταγγελία βιασμού
- ανα 4,5 μέρες, 1 καταγγελία απόπειρα βιασμού
(τα στατιστικά αφορούν μόνο τις καταγγελίες στην αστυνομία)

-Κιλκίς (18/9/16)
Χανιά (24/10/16)
Χίος (10/2/2017)
3 άντρες πυροβολούν τις γυναίκες τους

-Καβάλα (5/4/17)
αθώωση 2 βιαστών από την Ξάνθη

-Μάνη 2017
καταγραφή 12 καταγγελιών για βιασμούς, ξυλοδαρμούς, γυναικοκτονίες:
Δάφνη (3/5)

εργάτρια βρίσκεται φυλακισμένη και δεμένη στο σπίτι του εργοδότη της

Θεσσαλονίκη (4/5) γιατρός δολοφονεί γυναικά μέσα στο νοσοκομείο και την πετάει σε ρέμα

Σε ποια μακρινή χώρα οι μισές διολοφονίες γυναικών γίνονται από τους συντρόφους τους; Σε ποια χώρα η μία στις πέντε γυναίκες που ζουν εκεί, έχει φάει ξύλο (τουλάχιστον μια φορά) από τον άντρα της; Πόσο μακριά να βρίσκεται αυτή η χώρα όπου οι βιασμοί γίνονται κατά κύριο λόγο από γνωστούς των γυναικών: από αφεντικά, από συγγενείς, πατεράδες, φίλους, γκόμενους;

Σε εκείνον, πλοιόν, τον τόπο, τυχαίοι άντρες έχουν το δικαίωμα να αγγίζουν γυναίκες στον δρόμο, να τρίβονται πάνω τους και να τις παρενοχλούν στα θεωφορεία, να τις ακολουθούν, να τις κορνάρουν, να σφυρίζουν και να φωνάζουν πόσο καριόλες, μπάζα, πουτάνες, σκύλτες, αγάμπτες, τσούλτες είναι.

Και όλα αυτά τα βιώματα και άλλα τόσα μένουν κρυφά μέσα στα σπίτια, γίνονται κοινά μυστικά οιλόκληρων χωριών, μένουν μέσα σε σφραγισμένα στόματα. Οι γυναίκες παρενοχλούνται, βιάζονται, τρώνε ξύλο κάθε μέρα και η κοινωνία, τα δικαστήρια και τα μήντια συναινούν στο έγκλημα επαναλαμβάνοντας πως αυτά είναι «μεμονωμένα περιστατικά», πως «μόνο ψυχοπαθείς τα κάνουν αυτά» και πως «φταίνε και οι ίδιες»...

Οι κάτοικοι οώμως αυτής της χώρας αρνούνται επίμονα να δουν πως αυτός ο τόπος δεν είναι καθόλου μακριά. Συμβαίνει αυτήν την στιγμή που διασπορώνουμε, σε κάποιο γειτονικό σπίτι, σε κάποιον παράληπτο δρόμο, σε κάποιο κοντινό μαγαζί, οπουδήποτε. Συμβαίνει γιατί οι περισσότεροι κάνουν τα στραβά μάτια κοιτώντας μόνο την βία που δέχονται οι γυναίκες σε μακρινούς τόπους.

Εμείς, όμως, ζούμε, εργαζόμαστε, περπατάμε ΕΔΩ. ΕΔΩ νιώσαμε πρώτη φορά άσχημα για το σώμα μας, ΕΔΩ μας έμαθαν πως τα ρούχα μας φταίνε αν μας επιτεθεί κάποιος, ΕΔΩ υπεστήκαμε την παρενόχληση στις δουλειές μας, ΕΔΩ φοβηθήκαμε να περπατήσουμε, ΕΔΩ ακούγαμε κάποια να τρώει ξύλο στο διπλανό σπίτι. ΕΔΩ είναι ο τόπος που τα δικαστήρια αθωάνουν βιαστές, ΕΔΩ άντρες πυροβολούν τις συζύγους τους, ΕΔΩ οι μετανάστριες βιάζονται αλληεπάλληλα στα μπουρδέλα.

ΕΔΩ φοβηθήκαμε αλλά και ΕΔΩ οργιστήκαμε. Εδώ είναι το μέρος που συνειδητοποιήσαμε πως για να αντιμετωπίσουμε τον φόβο και την καταπίεση πρέπει να παλέψουμε όλες και όλοι μαζί για να φανερώσουμε κάθε πτυχή σεξισμού και πατριαρχίας που κρύβει αυτή η κοινωνία.

ΚΑΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΦΟΒΙΣΜΕΝΗ ΠΟΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥ ΘΕΝΑ

ΤΣΑΚΙΣΤΕ ΣΕΞΙΣΤΕΣ ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΕΙΤΟΝΙΑ

γυναικεία ομάδα

WildCat

our bodies are a battleground

iam.one wildcat@gmail.com

wildcatpatra.wordpress.com